

დანიელის წიგნი — ას სამოცდაცამეტი

პაპის ჩრდილები: „ჰიტლერის პაპის“ მიღმა არსებული გავლენისა და განზრახვების გამომჟღავნება

Jeff Pippenger

2024-04-03

წიგნში, სახელწოდებით Hitler's Pope, ავტორი ჯონ კორნუელი იწყებს იმ მომავალი პაპის ამბავს, რომელიც მეფობდა მაშინ, როცა ჰიტლერი გერმანიას მართავდა, მისი პაპითა და პაპ პიუს IX-ით, რომლებიც რომის ქალაქიდან განიდევენ. როდესაც პიუს IX რომის ქალაქიდან გაიქცა, მონაზვნის სამოსით შენიღბული, ერთადერთი კაცი, ვინც თან წაიყვანა, იყო მომავალი პაპის პაპა. კორნუელი განიხილავს ამ ორი კაცის ახლო ურთიერთობას და შემდეგ აჩვენებს, თუ როგორ იყო მომავალი პაპის მამაც დაკავშირებული კათოლიკური ეკლესიის ძალაუფლების ცენტრთან. ამგვარად იგი წარმოაჩენს ისტორიის სოციალურ, პოლიტიკურ და რელიგიურ გარემოს პიუს IX-ის დროიდან მეორე მსოფლიო ომის ჩათვლით. ისტორიის ეს მიმოხილვა უაღრესად ინფორმაციულია.

პაპის თვითმითვისების საქმეში კიდევ ერთი ნაბიჯი გადაიდგა, როდესაც მეთერთმეტე საუკუნეში პაპმა გრიგოლ VII-მ რომის ეკლესიის სრულყოფილება გამოაცხადა. მის მიერ წამოყენებულ დებულებებს შორის ერთ-ერთი ამტკიცებდა, რომ ეკლესიას არასოდეს შეუცოდავს და არც ოდესმე შეუცოდავს, წმინდა წერილის თანახმად. მაგრამ ამ მტკიცებას წმინდა წერილიდან მოყვანილი დასაბუთებანი არ ახლდა. ამაყი პონტიფექსი აგრეთვე იჩემებდა იმპერატორთა გადაყენების ძალაუფლებას და აცხადებდა, რომ მის მიერ გამოტანილი არც ერთი განაჩენი არავის მიერ არ შეიძლებოდა გაუქმებულიყო, ხოლო მისი განსაკუთრებული უფლება იყო ყველა სხვა პირის გადაწყვეტილების გაუქმება.

„ამ უცდომელობის დამცველის ტირანული ხასიათის თვალსაჩინო ილუსტრაცია მისი მოპყრობით გერმანიის იმპერატორ ჰენრი IV-ისადმი გამოიხატა. იმისათვის, რომ გაეხედა პაპის ავტორიტეტის უგულებელყოფა, ამ მონარქს ეკლესიიდან განკვეთილად და ტახტიდან გადაყენებულად გამოაცხადეს. თავისი თავადების განდგომითა და მუქარით შეძრწუნებულმა, რომელთაც მის წინააღმდეგ აჯანყებაში პაპის განკარგულება ამხნევებდა, ჰენრიმ იგრძნო, რომ რომთან შერიგება აუცილებელი იყო. თავის ცოლსა და ერთგულ მსახურთან ერთად მან შუა ზამთარში გადალახა ალპები, რათა პაპის წინაშე თავი დაემდაბლებინა. როცა იმ ციხესიმაგრეს მიაღწია, სადაც გრიგოლი იყო განმარტოებული, იგი, თავისი მცველების გარეშე, გარე ეზოში შეიყვანეს და იქ, ზამთრის მძაფრ სიცივეში, თავდაუხურავი თავითა და შიშველი ფეხებით, საცოდავ სამოსელში, ელოდა პაპის ნებართვას, რომ მის წინაშე წარდგომოდა. ვიდრე სამი დღე მარხვასა და აღსარების თქმაში არ გაატარა, პონტიფექსმა არ იკადრა მისთვის პატიების მინიჭება. მაშინაც კი ეს მხოლოდ იმ პირობით მოხდა, რომ იმპერატორს პაპის დასტურისათვის უნდა დაეცადა, ვიდრე კვლავ იკისრებდა სამეფო ღირსების ნიშნებს ან სამეფო

ძალაუფლებას განახორციელებდა. და გრიგოლი, თავისი ტრიუმფით აღზევებული, ქადაგა, რომ მისი მოვალეობა იყო მეფეთა ამპარტავნების დამხობა.“ The Great Controversy, 57.

გრეგორი VII იყო „უცდომელობის დამცველი“, მაგრამ ეს სასაცილო მტკიცება ოფიციალურ მოძღვრებად (დოგმად) არ გამოცხადებულა პიუს IX-მდე, რომელმაც ეს უგუნური პრეტენზია დამკვიდრებულ მოძღვრებად აქცია ვატიკანის პირველ კრებაზე. ეს მოძღვრება დამტკიცდა 1870 წლის 18 ივლისს, ზუსტად ას ორმოცდაათი ათასის პირველი იმედგაცრუების დღემდე ას ორმოცდაათი წლით ადრე.

ისტორიის შესახებ საინფორმაციო ის არის, რომ როდესაც პიუს IX-მ მოაწესრიგა პირველი ვატიკანის კრება და განახორციელა თავისი უცდომელობის დოქტრინა, მისი მოტივაცია განპირობებული იყო იმით, რასაც „მოდერნიზმისადმი“ მის სიმულვილს უწოდებდნენ. ეს არ იყო დაფუძნებული იმ აზრზე, რომ პაპს არ შეეძლო შეცდომა დაეშვა ბიბლიური დოქტრინების განსაზღვრისას; ეს იყო პაპობრივი დაპირისპირების დაცვა იმ გავლენის წინააღმდეგ, რომელიც საფრანგეთის რევოლუციამ წარმოშვა. ეს მიმართული იყო იმის წინააღმდეგ, რაც საბოლოოდ კომუნიზმის სახელით გახდა ცნობილი.

საფრანგეთის რევოლუციამ ევროპული ერების მმართველ სტრუქტურაში დიდი არეულობა გამოიწვია, განსაკუთრებული სიმულვილით იმ მონარქიის მიმართ, რომელიც პაპობაა. ეს იყო იტალიელი რესპუბლიკელების აჯანყება, რომელმაც დროებით რომიდან განდევნა პიუს IX და მისი მარჯვენა ხელი. „მოდერნიზმი“, რომელსაც წარმოადგენდა საფრანგეთის რევოლუციის მიერ წარმოშობილი სხვადასხვა ფილოსოფია, პიუს IX-ის დაუძინებელი მტერი იყო, და მისი უცდომელობის დოქტრინა განზრახული იყო იმისათვის, რომ დაემყარებინა ყოველი პრეტენზია, რომელსაც პაპი აყენებდა იმ მოდერნიზტული იდეების წინააღმდეგ, რომლებიც საფრანგეთის რევოლუციამ წარმოშვა.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლი მიუთითებს, რომ 1798 წელს სამხრეთის მეფემ (ათეისტურმა საფრანგეთმა) სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა ჩრდილოეთის მეფეს (პაპობას).

პიუს IX-ის უცდომელობის დოქტრინა დაკავშირებული იყო დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლით წარმოდგენილ ომთან, და 1869 წლის უკანასკნელი ნაწილიდან მომდევნო წლამდე პიუს IX-მ შეკრიბა პირველი ვატიკანის კრება, ცნობილი როგორც Vatican 1, იმ მიზნით, რომ დაედასტურებინა, რომ პაპი იყო კათოლიციზმის თავი და რომ კათოლიციზმი იყო ყველა ეკლესიის თავი, როგორც ეს გამოცხადებული იყო იუსტინიანეს 533 წლის დეკრეტში.

ვატიკანის მეორე კრება, ასევე ცნობილი როგორც Vatican II, გაიმართა 1962-იდან 1965 წლამდე. იგი იყო გარდამტეხი მოვლენა კათოლიკური ეკლესიის ისტორიაში და ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი მსოფლიო კრება თანამედროვე ეპოქაში. კრება მოიწვია პაპმა იოანე XXIII-მ და, იოანე XXIII-ის 1963 წელს გარდაცვალების შემდეგ, გაგრძელდა პაპ პავლე VI-ის პონტიფიკატის დროს. მნიშვნელოვანია, რომ აღიარებულ იქნეს

მკაფიო განსხვავება ამ ორ კრებას შორის.

პირველი კრება უნდა დაედგინა ის, რასაც პაპის „პირველობას“ უწოდებენ, რაც ნიშნავს, რომ პაპი ეკლესიის უზენაესი მმართველი, მომღვარი და მწყემსია, პასუხისმგებელი რწმენის მომღვრებათა დაცვასა და განმარტებაზე. მისი უფლებამოსილება მდგომარეობდა დოგმატების განსაზღვრაში, მომღვრებითი დეკრეტების გამოცემასა და რწმენისა და ზნეობის საკითხებზე ავტორიტეტული განცხადებების გაკეთებაში, რაც ცნობილია როგორც პაპის უცდომელობა. ეს მოიცავს პაპის იურისდიქციულ ხელისუფლებას მსოფლიო ეკლესიაზე, მათ შორის ეპისკოპოსების დანიშვნის უფლებას, საიდუმლოთა მოწესრიგებას და ეკლესიის მმართველობის განაგებას.

მეორე კრების მიზანი იყო ეკლესიის ეკუმენურ ერთეულად გადამისამართება. ეს კრებები პირდაპირ ურთიერთსაპირისპირო დებულებებს წარმოადგენდნენ. კონსერვატიულ პირველ კრებას ეწინააღმდეგებოდა ლიბერალური მეორე კრება. ეს ორი დაჯგუფება იმდენად განსხვავებული იყო ერთმანეთისაგან, რამდენადაც ღამე და დღე, და წინასწარმეტყველება, რომელიც ფატიმას სამ საიდუმლოს მიეწერება, მიუთითებს შინაგან ომზე, რომელსაც სათანადოდ განასახიერებს ეს ორი კრება.

წინასწარმეტყველება მიუთითებს იმ ჯგუფზე, რომელიც მხარს უჭერს პიუს IX-ით სიმბოლიზებულ პირველობას და რომელიც წარმოდგენილია იმით, ვისაც ან „თეთრ პაპს“, ან „კეთილ პაპს“, ან „კეთილ ეპისკოპოსს“ უწოდებენ; ხოლო მეორე ჯგუფი, რომელიც ვატიკანის II-თან არის დაკავშირებული, წარმოდგენილია „შავი პაპით“, ან „ბოროტი პაპით“, ან „ბოროტი ეპისკოპოსით“. ამ ორი პოლიტიკური კონცეფციის დაპირისპირება წარმოდგენილია მაშინ, როდესაც თქვენ მოინახულებთ ფატიმის სასწაულის სავანეს, ფატიმაში, პორტუგალია. შესვლისას, სავალი ბილიკი განლაგებულია ერთ მხარეს შავი პაპის ქანდაკებასა და მეორე მხარეს თეთრი პაპის ქანდაკებას შორის.

ამრიგად, ეს იქცევა იმ კაცის მემკვიდრეობის ნაწილად, რომელიც საბოლოოდ ხდება ის, ვისაც ეს წიგნი ჰიტლერის პაპად ასახელებს; მისი ფესვები გადაჯაჭვულია მოდერნიზმსა (სამხრეთის მეფე) და პაპის პირველობას (ჩრდილოეთის მეფე) შორის ბრძოლასთან.

უნდა გვესმოდეს, რომ წიგნის, რომელსაც განვიხილავთ, ავტორი კეთილსინდისიერი სტატუსის მქონე კათოლიკე იყო, ხოლო ამ წიგნის დაწერის მის მიერ გამოცხადებული მიზანი ის იყო, ნათელი მოეფინა იმ მტკიცებისთვის, თითქოს მეორე მსოფლიო ომის დროს მმართველი პაპი მხარს უჭერდა ჰიტლერს, ნაცისტებს, ან რაიმე ბრალი მიუძღოდა ებრაელებისა და სხვათა წინააღმდეგ ჰოლოკოსტში. როდესაც კორნუელი მიმართავს პიუს XII-ის პაპს, რომელიც Vatican 1 council-ის დადგენაში მთავარი თანაშემწე იყო, სამხრეთისა და ჩრდილოეთის მეფეთა ბრძოლის ისტორია სწორედ იმავე ისტორიაში ცოცხლდება. როდესაც „რესპუბლიკანიზმის“ რევოლუციამ იტალიას მიაღწია, დაახლოებით ერთი წლის განმავლობაში იტალიელებმა პიუს IX ქალაქ რომიდან განდევნეს, და მას შემდეგ, მის დაბრუნების შემდეგაც კი, პაპობას ოდესმე ეკუთვნოდა მხოლოდ ას ათი აკრი, ცნობილი როგორც Vatican City.

მისი ვატიკანში დაბრუნება მხოლოდ ფრანგული ჯარების დახმარებითა და როტმილდებისგან—სახელგანთქმული ებრაელი ბანკირებისგან—აღებული სესხით გახდა შესაძლებელი. მეორე მსოფლიო ომის დროს ჰოლოკოსტში პაპობის თანამონაწილეობის გონივრულად გასაგებად საჭიროა ევროპის ებრაელთა მიმართ დამოკიდებულების შესახებ გარკვეული საბაზისო ცოდნა ქრისტეს ჯვარცმის დროიდან მოყოლებული. ეს წიგნი მიუთითებს, რომ ანტისემიტიზმი და რასიზმი ორი განსხვავებული დამოკიდებულებაა, და ამტკიცებს, რომ ჰიტლერის სიძულვილი ებრაელთა მიმართ რასობრივი ხასიათისა იყო, რადგან ჰიტლერი ებრაელებს ადამიანთა უფრო დაბალ კატეგორიად მიიჩნევდა, მაშინ როცა ანტისემიტიზმი იყო ებრაელთა სიძულვილი იმის გამო, რომ მათ ღმერთი მოკლეს. მიუხედავად იმისა, ერთსა და იმავეს წარმოადგენს ეს ორი, თუ მათ შორის მართლაც არსებობს განსხვავება, ებრაელი ხალხის ხვედრის რეალობის გაგება ღირს.

მაგალითად, დღეს ამერიკაში, თუ სიტყვა „გეტო“ გამოიყენება, უმეტესობას ჰგონია, რომ იგი აღნიშნავს ქალაქის ღარიბ, მოუვლელ უბანს. მაგრამ ტერმინი „გეტო“ თავდაპირველად აღნიშნავდა ქალაქის ერთ ნაწილს, განსაკუთრებით ვენეციაში, იტალიაში, სადაც შუა საუკუნეებში ებრაელებს იძულებით ასახლებდნენ საცხოვრებლად. პირველი გეტო დაარსდა ვენეციაში 1516 წელს, როდესაც ვენეციის რესპუბლიკამ ებრაელები ქალაქის სპეციალურად გამოყოფილ უბანში მოაქცია, რომელიც ცნობილი იყო როგორც „geto nuovo“ (ახალი სამსხმელო), და რომელმაც საბოლოოდ „გეტოს“ სახელწოდება მიიღო.

ევროპაში შუა საუკუნეების განმავლობაში იუდეველებს შეზღუდვები ჰქონდათ როგორც იმასთან დაკავშირებით, თუ სად შეეძლოთ ცხოვრება, ასევე იმ პროფესიებთან მიმართებით, რომელთა შესრულების უფლებაც ეძლეოდათ. ეს შეზღუდვები ეფუძნებოდა ანტისემიტიზმის ძველ განსაზღვრებას, რომელიც აღნიშნავდა რწმენას, რომ იუდეველებმა ღმერთი მოკლეს და რომ მათი ყველა შემდგომი გასაჭირი მათივე მოქმედებებით ჰქონდათ თავს დატეხილი.

შუა საუკუნეებში დამკვიდრებული ტრადიცია იყო, რომ ქრისტიანებს არ შეეძლოთ ფულის გასესხება ან სესხზე პროცენტის აღება. ებრაელები ამ შეზღუდვისგან გათავისუფლებულნი იყვნენ, და ფულის გასესხება იქცა ერთ-ერთ პროფესიად, რომლის შესრულებაც ებრაელებს ნებადართული ჰქონდათ. ებრაელი ბანკირები, როგორებიც იყვნენ როტმილდების ოჯახი, იყვნენ ფულის გადამცვლელები იმ სამართლებრივი შეზღუდვების გამო, რომლებიც განსაზღვრავდა, თუ რომელი პროფესიების შესრულება ჰქონდათ მათ ნებადართული. როდესაც პიუს IX-ს ვატიკანში დასაბრუნებლად სახსრები დასჭირდა, ქალაქ რომზე მმართველობის აღარ ქონის გამო განცდილი იმედგაცრუება კიდევ უფრო გამძაფრდა იმ საჭიროებით, რომ ფულისათვის ებრაელებისთვის მიემართა.

რომიდან მისი განდევნამდე პიუს IX, როგორც ჩანს, იკავებდა ერთ-ერთ ორ ბანაკს შორის არსებულ პოზიციას იუდეველთა და ეკლესიის იუდეველებთან დამოკიდებულების საკითხში. ეს ორი ბანაკი შედგებოდა, ერთის მხრივ, მათგან, ვისაც სწამდა, რომ იუდეველები, რაც არ უნდა შემთხვეოდათ მათ, უბრალოდ

იმსახურებდნენ იმას, რაც ერგებოდათ, და, მეორეს მხრივ, მათგან, რომლებიც იუდეველთა მიმართ მცირედ მოწყალებას მაინც იჩენდნენ. როდესაც პიუს IX, განდევნის შემდეგ, ვატიკანში დაბრუნდა, ის მოწყალება, რომელსაც იგი ზოგჯერ თავისი გადასახლების წინ ამჟღავნებდა, აღარასოდეს გამოუმჟღავნებია. თავისი გადასახლების წინ მან ქალაქ რომში გეტო გააუქმა, ხოლო დაბრუნების შემდეგ ხელახლა დააწესა გეტო და დაიწყო იუდეველთა დაბეგვრა, რათა თავისი ფინანსური დანაკარგები აღედგინა.

პაპ პიუს IX-ის მარჯვენა ხელი იყო მარჩანტონიო პაჩელი, ჰიტლერის პაპის პაპა. იგი იყო იურისტი, რომელიც მიეკუთვნებოდა იურისტთა განსაკუთრებულ კლასს, რომელიც პაპობას უჭერდა მხარს. მისი ვაჟიც იმავე ელიტარული კლასის იურისტთა ნაწილად იქცა, ისევე როგორც მისი შვილიშვილი, რომელიც საბოლოოდ ჰიტლერის პაპი გახდა. მას შემდეგ, რაც წიგნი მიმოიხილავს ეუჯენიო პაჩელის პაპის, მისი მამის, აგრეთვე მისი ყრმობისა და განათლების ისტორიას, იგი ეხება იმ თანამდებობას, რომელიც პაჩელიმ დაიკავა, როდესაც მან პაპობისათვის თავისი საქმიანობა დაიწყო. როგორც იურისტი, წარმოშობით ელიტარული პაპური იურისტების წრიდან, იგი არჩეულ იქნა იმ დეპარტამენტის ხელმძღვანელად, რომელიც ხელშეკრულებებზე სპეციალიზდებოდა, რომელთაც კონკორდატები ეწოდება. 1901 წელს პაჩელი პაპის სახელმწიფო სამდივნოს უწყებაში იქნა მიყვანილი.

პაჩელი ერთა მიმართ წარგზავნილად იქცა. წინასწარმეტყველურად, პაჩელი იქცა იმ სამართლებრივ საკონტაქტო წერტილად, რომელმაც დაასრულა დედამიწის მეფეთა სიძვა პაპობასთან. 1903 წელს პიუს X პაპად აკურთხეს. დაუყოვნებლივ მან დაიწყო შეტევა „ინტელექტუალურ შხამზე“, რომელიც წარმოშობდა „რელატივიზმსა და სკეპტიციზმს“. ადამიანი, რომელიც ხელმძღვანელობდა პიუს X-ის მცდელობას „მოდერნიზმის“ აღმოსაფხვრელად, იყო უმბერტო ბენინი, რომელიც პაჩელისთან ერთად იმავე ოფისში მუშაობდა. ბენინიმ ერთხელ მსოფლიო დონის ისტორიკოსთა ჯგუფის შესახებ თქვა, რომ ისინი იყვნენ ადამიანები, რომელთათვისაც „ისტორია სხვა არაფერია, თუ არა გამუდმებული სასოწარკვეთილი მცდელობა, ამოანთხიონ. ამგვარი ადამიანური არსებებისთვის არსებობს მხოლოდ ერთი საშუალება: ინკვიზიცია!“ ბენინისთვის ისტორიკოსი, რომელიც ფრანგული რევოლუციიდან მომდინარე იდეებისადმი რაიმე თანაგრძნობას გამოხატავდა, უნდა დაესაჯათ სიკვდილით.

ოფიციალურად, ბენინი პაპობისათვის პროპაგანდის სამინისტროს ხელმძღვანელობდა, მაგრამ არაოფიციალურად იგი აგრეთვე მართავდა ფარულ ჯაშუშურ ქსელს, რომელიც შექმნილი იყო იმის გამოსავლენად, რომელ კათოლიკეებს ჰქონდათ რაიმე სიმპათია „მოდერნიზმისადმი“, რომელიც სამხრეთის მეფისაგან იყო წარმოშობილი. საბოლოოდ, 1910 წელს, მისმა საქმიანობამ წარმოშვა დირექტივა, რომელმაც პაპობის თანამშრომლები დაავალდებულა დაედოთ ფიცი, რომელსაც ანტიმოდერნისტული ფიცი ეწოდებოდა. იგი კვლავ ძალაშია. ვატიკანში დასაქმებისთვის აუცილებელია დაიფიცო მოდერნისტული იდეებისადმი სიძულვილი, რასაც დღეს კომუნისტურ იდეებს ვუწოდებდით.

კრონუელის წიგნის შეჯამებაში, სატიტულო ფურცლის შიდა მხარეს, ნათქვამია: „საუკუნის პირველი ათწლეულის განმავლობაში, როგორც ბრწყინვალე ახალგაზრდა ვატიკანის იურისტი, პაჩელი დაეხმარა უპრეცედენტო პაპური ძალაუფლების იდეოლოგიის ჩამოყალიბებას; 1920-იან წლებში მან მოხერხებულობა და შანტაჟი გამოიყენა, რათა გერმანიაში ძალაუფლება მოეხვია თავს. 1933 წელს ჰიტლერი მისი სრულყოფილი მომლაპარაკებელი პარტნიორი გახდა და დაიდო კონკორდატი, რომელმაც კათოლიკურ ეკლესიას რელიგიური და საგანმანათლებლო უპირატესობები მიანიჭა, სანაცვლოდ კი კათოლიკეთა სოციალური და პოლიტიკური მოქმედებიდან გასვლა იქნა მოთხოვნილი. რომიდან თავსმოხვეულმა პოლიტიკური კათოლიციზმის ამ 'ნებაყოფლობითმა' უარყოფამ ნაციზმის აღზევებას შეუწყო ხელი.“

1933 წლის 14 ივლისს გამართულ მინისტრთა კაბინეტის სხდომაზე ადოლფ ჰიტლერმა იმავე თვეს გამოთქვა აზრი, რომ ნაცისტებთან პაჩელის მიერ დადებულმა კონკორდატმა გერმანიას შეუქმნა „ნდობის სივრცე.... საერთაშორისო ებრაელობის წინააღმდეგ გაჩაღებულ ბრძოლაში.“

კრონუელის წიგნი კეთილად არ იქნა მიღებული იმ კათოლიკეთა მიერ, რომლებმაც უარი თქვეს იმ მტკიცებულების მიღებაზე, რომ პაჩელი იყო უმთავრესი მიზეზი იმისა, რომ ჰიტლერმა ძალაუფლებისკენ აღზევება შეძლო, ვინაიდან გერმანია კათოლიკეთა უმრავლესობის ქვეყანა იყო. პაჩელიმ დადო შეთანხმება, რომელმაც 1933 წლიდან მოყოლებული აუკრძალა კათოლიკურ საგამომცემლო სახლს, კათოლიკურ საინფორმაციო სააგენტოებსა და კათოლიკურ სკოლებს, რაიმე ეთქვათ ჰიტლერის მიმართულების შესახებ. წიგნი ასახავს პაჩელის აშკარა ანტისემიტურ მიდრეკილებას; იგი შემდგომში მეორე მსოფლიო ომის დროს პაპი გახდა. წიგნიდან, მეტად სანდო ისტორიულ წყაროებზე დაყრდნობით, სულ მცირე სამი საკითხის დადგენაა შესაძლებელი.

პირველი არის ჩრდილოეთის მეფისა და სამხრეთის მეფის ომი, როგორც ეს დანიელის მეთერთმეტე თავშია წარმოდგენილი. ამ ომში მტრულ მხარეებს წარმოადგენს კათოლიციზმი ათეიზმის წინააღმდეგ, პაპი კომუნიზმის წინააღმდეგ. მეორე საკითხი ის არის, რომ პაპმა მეორე მსოფლიო ომის დროს ნაციზმი გამოიყენა, როგორც თავისი მარიონეტული ლაშქარი ათეიზმის წინააღმდეგ, ისევე როგორც პაპმა 1989 წელს გამოიყენა განდგომილი პროტესტანტიზმი, როგორც თავისი მარიონეტული ლაშქარი სსრკ-ის ათეიზმის წინააღმდეგ. წიგნი აგრეთვე განსაზღვრავს იმ შიდა და გარე წინასწარმეტყველურ სტრუქტურას, რომელიც ფატიმაში მომხდარი სასწაულიდან გამოსული სატანური უწყებებით არის წარმოდგენილი.

რაფიას სასაზღვრო ომი, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში, წარმოადგენს იმ სასაზღვრო ომს, რომელიც ამჟამად უკრაინაში ვითარდება. ძველი ომი იყო ცხელი ომი; მეორე არის მეორე პროქსი-ომი, რომელშიც ჩართული პროქსი-არმიები სასიკვდილო დაპირისპირებაში იმყოფებიან. რაფია სასაზღვრო ომს ასახავს, როგორც ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის მიმდინარე ომს, მაგრამ წინასწარმეტყველება გვასწავლის, რომ მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონსამდე ტვიროსის მეძავი დავიწყებულია,

იეზუელი სამარიაშია, ხოლო ჰეროდემ ჰეროდეს დაბადების დღის ნადიმი გამოტოვა. ჩრდილოეთის მეფის როლის ეს სამი მოწმე ამ მიმდინარე ისტორიაში იმაზე მეტყველებს, რომ იგი კულისებს მიღმა დგას და ძაფებს ქაჩავს. ცხელი ომები, პროქსი-ომები და ცივი ომები, რომლებიც ხდება მაშინ, როცა იგი დავიწყებულია, მისი პროქსი-არმიების მეშვეობით სრულდება.

რუსეთი არის სამხრეთის მეფე, და იგი ამჟამად ჩართულია სასაზღვრო ომში, რომელსაც აფინანსებენ დასავლური სამყაროს გლობალისტები, უმთავრესად შეერთებულ შტატებში პროგრესული დემოკრატები და RINO (სახელით მხოლოდ რესპუბლიკელი) რესპუბლიკელები. როდესაც შეერთებული შტატები წარმოდგენილია როგორც ჩრდილოეთის მეფის პროქსი-არმია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში, მისი ორი წინასწარმეტყველური მახასიათებელია სამხედრო ძლიერება და ფინანსური ძალა. შეერთებული შტატები უკრაინაში იმავე საქმეს ადასრულებს, რაც მან 1989 წელს გააკეთა — ეხმარება რომის პაპს რუსეთის წინააღმდეგ, ხოლო ადგილზე მყოფი პროქსი-არმია, რომელიც უკრაინას იცავს, იმდენად სავსეა ნაცისტთა მხარდამჭერებით, რომ ამას მთავარი მედიის საშუალებებიც კი ვეღარ უარყოფენ. რომი ახლა რუსეთის წინააღმდეგ საომრად იყენებს იმავე პროქსი-არმიებს, რომლებიც მან გამოიყენა ცხელ ომში, რომელიც მეორე მსოფლიო ომი იყო, და 1989 წელს. წაიკითხეთ წიგნი: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ასევე, როცა ღმერთი აპირებდა საყვარელ იოანესთვის ეკლესიის ისტორიის გახსნას მომავალი საუკუნეებისათვის, მან მისცა მას მაცხოვრის ინტერესისა და ზრუნვის დადასტურება თავისი ხალხის მიმართ იმით, რომ გამოუცხადა მას „კაცი კაცის ძის მსგავსი“, რომელიც სასანთლებს შორის დადიოდა, რაც შვიდ ეკლესიას განასახიერებდა. მაშინ, როცა იოანეს ეჩვენა ეკლესიის უკანასკნელი დიდი ბრძოლები მიწიერ ძალებთან, მას ასევე მიეცა ნება ეხილა ერთგულთა საბოლოო გამარჯვება და ხსნა. მან იხილა ეკლესია მხეცთან და მის ხატთან სასიკვდილო დაპირისპირებაში ჩაბმული, და იმ მხეცის თაყვანისცემა სიკვდილის მუქარით იძულებით თავს მოხვეული. მაგრამ ბრძოლის კვამლსა და გრგვინვას მიღმა გახედვისას, მან იხილა სიონის მთაზე მდგომი კრებული კრავთან ერთად, რომელსაც, მხეცის ნიშნის ნაცვლად, „მამის სახელი შუბლზე ეწერა“. და კვლავ იხილა „მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე გამარჯვებულნი, მინის ზღვაზე მდგომნი, რომელთაც ღვთის ქნარები ეპყრათ“ და რომლებიც მღეროდნენ მოსესა და კრავის საგალობელს.

„ეს გაკვეთილები ჩვენი სარგებლობისთვისაა. ჩვენ გვჭირდება, რომ ჩვენი რწმენა ღმერთზე დავამყაროთ, რადგან სწორედ ჩვენს წინ არის დრო, რომელიც ადამიანთა სულებს გამოსცდის. ქრისტემ, ზეთისხილის მთაზე, გაიმეორა ის საშინელი სასჯელები, რომლებიც წინ უნდა უძღოდნენ მის მეორედ მოსვლას: „გაიგონებთ ომებს და ომების ამბებს.“ „აღდგება ერი ერზე და სამეფო სამეფოზე; და იქნება შიმშილობა, სნეულებები და მიწისძვრები სხვადასხვა ადგილას. ყოველივე ეს სატკივართა დასაწყისია.“ თუმცა ეს წინასწარმეტყველებები ნაწილობრივ აღსრულდა იერუსალიმის განადგურებისას, მათ უფრო უშუალო მიმართება აქვთ

უკანასკნელ დღეებთან.“

„ჩვენ ვდგავართ დიადი და solemnური მოვლენების ზღურბლზე. წინასწარმეტყველება სწრაფად სრულდება. უფალი კართან არის. მალე ჩვენს წინაშე გაიხსნება პერიოდი, რომელიც ყველა ცოცხლისათვის უზომოდ მნიშვნელოვანი იქნება. წარსულის დაპირისპირებანი კვლავ გამოცოცხლდება; ახალი დაპირისპირებანიც აღმოცენდება. ის სცენები, რომლებიც ჩვენს სამყაროში უნდა გათამაშდეს, ჯერ კიდევ სიზმარშიც კი არავის წარმოუდგენია. სატანა ადამიანურ საშუალებათა მეშვეობით მოქმედებს. ისინი, ვინც ძალისხმევას მიმართავენ კონსტიტუციის შეცვლისა და კვირადღის დაცვის აღმასრულებელი კანონის უზრუნველყოფისათვის, მცირედ თუ აცნობიერებენ, რა შედეგი მოჰყვება ამას. კრიზისი უკვე კარს მოგვადგა.“

„მაგრამ ღვთის მსახურებს ამ დიდ განსაცდელში საკუთარი თავის იმედი არ უნდა ჰქონდეთ. ესაიასთვის, ეზეკიელისათვის და იოანესათვის მიცემულ ხილვებში ჩვენ ვხედავთ, რამდენად მჭიდროდ არის ზეცა დაკავშირებული დედამიწაზე მიმდინარე მოვლენებთან და რაოდენ დიდია ღვთის ზრუნვა მისდამი ერთგულთა მიმართ. ქვეყნიერება მმართველის გარეშე არ არის. მომავალი მოვლენების მსვლელობა უფლის ხელშია. ზეცის დიდებულებას, ისევე როგორც თავისი ეკლესიის საქმეებზე ზრუნვას, ერთა ბედიც თავისივე მზრუნველობის ქვეშ უპყრია.“ Testimonies, ტომი 5, 752, 753.